

REFORMÁTUS HÍRADÓ

VII. ÉVFOLYAM 4. SZÁM

Támogatók: Felsővárosi, Hidelvei, Íriszi, Kerekdombi, Szamosfalvi, Törökvágási, Újalsóvárosi Református Egyházközség, Kolozsvári Református Kollégium.

Szerkesztőbizottság: Ballai Zoltán, Bibza Gábor, Kerekes Edit

A kék veder olyan, mint az emberi szív...

Adventi adománygyűjtés a Református Kollégiumban

Ilyenkor decemberben a Kolozsvári Református Kollégium tantermeiben állandó vendég a kék veder. Nem akármilyen vödörök ezek: mára fogalomná nőttek ki magukat. Emberek, diákok, közösségek, családok, érzések fűződnek hozzájuk. Ezek a kék színű tartályok üresen érkeznek az osztályokba, ahol színiültig töltik őket tartós élelmiszerekkel. A cukor, olaj, rizs, édességek, különféle más élelmiszerekkel megtöltött vödöröket rászoruló családokhoz juttatják el, a diákok döntik el, hogy ki kapja az ajándékot. A Dorcas Aid International kezdeményezte kék vödör akcióhoz csatlakozó kilencedik osztály három családon segít az idén, az egyikben hét gyermeket nevel az özvegy apa. A kollégium IX. A osztályának diákjait arról kérdeztük, mit jelent számukra a kezdeményezés. Meglepetéssel tapasztalhattuk, hogy a kék veder számukra már messze nem egy pusztán tárgy, hanem valóságos életfilozófia, magatartási minta. A kék vödör hozzátartozik adventi mindennapjaikhoz. (Részletek a 10. oldalon)

Az egyházi sajtós cipőjében: Kiss Gábor számára a megismerés éve volt 2017

Két hét alatt végigutazni az Erdélyi Református Egyházkerület jelentős részét, nem kis feladat. Emberpróbáló szembesülni a tetőtlen templomokkal, fákkal benőtt szöszék látványával, és kivételes ajándék kis gyülekezetek csodatevő erejét megtapasztalni. Kiss Gábor, az egyházkerület sajtóreferense fotográfusként kereszte az erdélyi református templomok ajtóit, ablakait, és szervező-sajtósként élte meg a reformáció 500. évfordulójának megannyi ünnepi rendezvényét.

KEREKES EDIT

Templomajtók, ablakok lóhalálában

Az erdélyi műemlék templomokat már sokan sokszor fényképezték, de talán még soha ilyen célirányosan: ajtókat és ablakokat. Ami kósza ötletként indult Ballai Zoltán gazdasági tanácsostól, az termékeny táptalajra lelt a munkatársakban, és végül egészen gyorsan megvalósult: a Protestáns Teológiai Intézet tekintélyes méretű tűzfalát templomok kapui, ablakai díszítik ma már. Kiss Gábor, az egyházkerület sajtóreferense a Szamos-hátságot, Kalotaszeget járta be, kolozsvári, székelyföldi, marosvásárhelyi templomokat fényképezett, Székelykeresztúr és Székelyudvarhely környékét szinte településről településre, továbbá a Hunyad megyei romtemplomokat is lencsévégre kapta.

– Rájöttem, hogy bár rengeteg helyen jártam az elmúlt években, még mindig egy csomó templomot nem ismerlek. Nem kértem, hogy nyissák ki a templomot, kívülről kellett fényképeznem az ajtót, ablakot, ehhez van most már egy szolgálati létrám.

FOLYTATÁS A 9. OLDALON

A Hunyad megyei Kristyor romtemploma

Karácsony: találkozás, hosszú hétvége, Kisjézus?

Mikor a karácsonyi „szerszük egymást” a bevásárlóközpontok kasszagépeinek csengéséből is halljuk, úgy érzem, hogy az előbbi éppen annyira egyszerűnek tűnik, mint az utópikus világbékét megteremteni. Októberben, mikor Luther Márton és Kálvin János még le sem kerül a prédikációkból, az üzletek már tele vannak karácsonyi díszekkel, megvásárolható örömmel, mellyel feldiszhathatjuk majd ünnepünket, hogy eleget tegyünk hagyományainknak. Nem folytatom ezt a szándékosan megfeszített hűrt, de mindannyian érezzük, hogy ránehezedik istenvárásunkra az a szükséges rossz, a sok „meg kell tenni vagy venni, mert így szokás” kényszere.

Vannak, akik alig várják a hosszú hétvégét, hiszen csak annyit jelent nekik a karácsony. Vannak, akik alig várják, hogy újra láthassák szüleiket, gyermekeiket és a külső díszek mögött megtalálják a viszontalát, találkozás örömét. Ez is karácsony. Talán a legreálisabb karácsonyi üzenet az, hogy az ember lehetőséget kap kimozdulni a mindennapokból és találkozni szereteteivel, istenével. Igenis jó érzés itt nálunk Kelet-Európában, hogy még többségben vannak azok, akiknek az ünnep legalább egy istentisztelettel jár. Valahogy oda tartozik, valahogy az ember tartozik Istennek, hogy ünnepélyesen is találkozzon vele. Van, akiben tudatosan ott van az Istennel való ünnepélyes találkozás öröme, van akiben a gyermekkor családi szokása elevenedik meg, mikor belép a megszentelt térbe, a templomba. Az ember szemszögéből a karácsony a találkozás ideje, szívből vagy szívből kimondott jó szó ideje, az Isten iránti tartozás lerovása vagy éppen az ünnepi ételek elfogyasztása, ajándékok kibontása. A gyermek, ha van, kivétel! A gyermeknek legyen a karácsony varázslatos, ünnepies, derűs.

De Isten gyermekének, a felnőtt keresztyéneknek valóban csak ennyi? Valóban csak egy kis karácsonyi történetre, egy bölcsőbe begyömöszölt Kisjézusra van szüksége? Lehet, hogy könnyebb így, lehet kényelmesebb: a Kisjézuskát ünnepkor elővenni, mikor szükségem van rá, de máskor ne szóljon bele a dolgaimba...

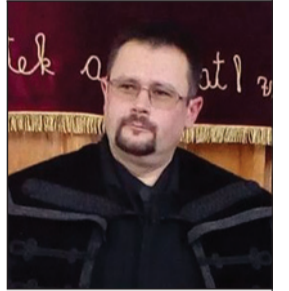
Az ember sokszor csontig reálisan gondolkodik és örülni tud mindennek, amit nevének tud nevezni, értelemmel uralni. Sokfélék vagyunk és sokféleképpen éljük meg a karácsonyt. Könnyebb lenne magunkra venni a társadalmi álarcot és mosolyogva „boldog karácsonyt” színlelni. De minden lehúzó, érdes valóság ellenére a még türelmes Isten a Vele való találkozásra vár. Csendesesen, méltón, de ünnepi hangulatban.

Mennyei Atyánk már karácsonykor elvesztette egyszülött gyermekét, hogy húsvétkor visszanyerje őt mindazokkal együtt, akik hisznek Őbenne. Ez a valóság is ott rejlik a karácsonyi díszek között, mélyen az Istentől kapott emberi hit szinuszcsonójában. Isten mint idő és tér ura, türelemmel vár, hogy karácsonyodba belépjen. Ha terve van veled, megtör, megmorzsol, majd megerősít. Mert szeret és szeretné, hogy több legyél te is, több legyen a karácsonyod! Letörli arcodról a diplomatikus mosolyt és súlyt ad életednek. És ketten hordozzátok nem a karácsonyfát, hanem az élet keresztjét. Hiszen karácsonykor nemcsak a Kisjézuska születik, hanem az ember rádöbben: mennyire szerencsétlen és szánalmas Isten nélkül. Ember tud újjászületni karácsonykor.

Nincs értékesebb karácsonyi üzenet, mint mikor rájössz, hogy Isten azért avatkozott bele a világba, hogy a lelkiünket újraélessze, életünket és rálátásunkat megdagátsa. Miért? Mert szerette ezt a világot, amit teremtett és egyszülött fiát adta e földi világba, büntípró halálra, hogy aki hisz Őbenne és hiszi, hogy ez az élet csak egy előszó, egy bekezdés, az nem fog elveszni a semmibe, hanem örök élete lesz.

Vannak keserű karácsonyok is, mikor a gyász, az értetlenség, az Istenbe való tehetetlen kapaszkodás eluralja az embert. De pontosan azért van karácsonya mindenkinek – még ha sokfélék is vagyunk –, mert azt Isten kezdeményezte. A szeretet, Isten egyik tulajdonsága lesz hangosabb ezen az ünnepen. Mert Ő felvállalta a legnehezebb feladatot, helyettünk. Ígéretéhez hűen megváltotta mindazokat, akik hisznek Őbenne. Kiszélesítette az életet örökélet-térre, ami minket vigasztal, sőt kimondhatja velünk: „Uram, ha a Te szereteted nincs bennem, semmi vagyok!” Békés karácsonyt!

Gáspár Károly
bodonkúti lelkipásztor

ROHONYI D. IVÁN

KISS GÁBOR

Az egyházi sajtós cipőjében: Kiss Gábor számára a megismerés éve volt 2017

FOLYTATÁS A 7. OLDALRÓL

– A létrával bevonultam, felállítottam, szemből lefényképeztem az ablakot, hogy ne torzítson a perspektíva, aztán összecsumtam a létrát és irány a következő falu. Mindezt nagyon gyorsan, sürgetett az idő. Székelydályán kinyitották a templomot, a fotózás után bementem, a sietségben is engedélyeznem kellett magamnak negyedórát a páratlan freskókra.

Kolozsvárt nagyon jól ismerem, azt hittem, meglepetést már nem hozhat. Most, hogy csak arra figyeltem, a bejáratát érdekesen láttassam, a sajátos hangulatú Kakasos templomnál rájöttem, milyen szépen kialakított az ajtó háromszöge, és hogy felette már van öt ablak, ami bekerül a képbe, ha azt a háromszöget beveszem. A hidelvei elég nehézséget okozott, mert fűtő van, nincs hely mozogni, ablakot nem is nagyon tudtam fényképezni, a létrát nem lehetett felállítani. Nem állhattam meg az átjárón, folyamatosan figyeltem a forgalmat, kettőt hátraléptem, kettőt előre, ha jött az autó. Ahhoz, hogy minél kevésbé torzuljon a kép, fix objektívet használtam, vagyis a látószögem is korlátozva volt.

Több mint 70 ezer kilométert vezettem az idén

– Nekem egy kicsit a megismerés éve volt az idei, jóval 70 ezer km felett vezettem. A saját szervezéseinken túl igyekeztünk mindenhova eljutni, ahova meghívták a püspök urat. Rengeteg gyülekezetet ismerem meg, ezek az alkalmak általában egészen jó keresztmetszetei annak, hogy milyen gyülekezeti élet zajlik ott, ahova eljutunk. Nagyon hamar meglátjuk, hogy a gyülekezet tényleg él, dolgozik, szeretné, hogy az a templom vagy gyülekezeti ház megújuljon, vagy csak úgy megnyertek egy pályázatot és ha már lehetett, meg kellett csinálni. Nagyon sokfélék a gyülekezetek, semmiféle sémát, receptet nem lehet találni, amittől jobban vagy kevésbé összeforrottan működik egy-egy közösség. A gondnoktól és a lelki-

pásztortól függ. A székelyföldiek például híresen nem templomba járók, de ha valami történik a gyülekezetben, ott vannak és segítenek. Kalotaszegen a leginkább templomba járók az emberek (Zsobokon a legnagyobb a templomlátogatottság), viszont ebben a régióban elég sok konfliktushelyzet alakul ki egy-egy lelkész megválasztása kapcsán.

Unokán már olyan kicsi a gyülekezet, hogy nem tud el tartani egy lelkészt, mégis önerőből, minimális segítséggel gyönyörűen felújítottak egy kicsi templomot, ahova az ünnepeken nem lehetett beférni. Mert hazajöttek. Azok is, akik elköltöztek, azok is, akik Szászrégenben vagy a Mezőség felső csücskében élnek, azok is, akik Kolozsváron élnek. Ott látam először, hogy nem is feltétlenül a lelkészen múlik, mi történik egy gyülekezetben. Unokán van egy nagyon erőskező gondnok, aki odaállt és tette a dolgát akár ott volt a lelkész, akár nem.

Az egyházi sajtó kötelék

Az egyház sajtója által értesülhetnek a történekekről a saját gyülekezetükből elszármazottak, akik érzelmileg továbbra is kötődnek a templomhoz, a gyülekezethez, a padhoz. Főleg Facebookon kerülnek elő ezek a történetek, a hozzászólásokban leírják sokan: itt konfirmáltam, itt kereszteltek, itt kötöttem házasságot, és milyen öröm számára, hogy látja egykori gyülekezetét. Arra törekszünk, hogy az események hangulatát átadjuk, így is rengeteg rendezvény van, ahova nem jutunk el, ketten dolgozunk a honlapon (reformatus.ro). Sokszor hiányolom, hogy nem lehet ott ülni még egy fél napot, ráérősen beszélgetni a presbiter nénivel, bácsival, vallásórás gyerekkel.

Hitvallásról „reformátusul, unitáriusul, katolikusul”

– Már is itt a következő esemény: jövőre 450 éves a tordai ediktum.

– Amelynek leggyakrabban emlegetett mondata: a hit Is-

A székelydályai templom különleges freskói

ten ajándéka. Kitaláltuk, hogy 2018 refo 500+1 év legyen és a hitvallás éve. Ezt a témát minden felekezet feldolgozhatja, így a négy történelmi egyház ugyanazt az évet ünneplheti, és ezen az egységes fellépésen belül mégis mindenki a maga hitvallásával foglalkozhat. A református egyháznak ott a heidelbergi káté, a második helvét hitvallás, az apostoli hitvallás. Teológiai tanárokat kell bevonnani a munkába, akik a gyülekezetek számára útmutatást, ajánlást dolgoznak ki. Majdnem 18 éves voltam, amikor konfirmáltam, kijelenttem ugyanis a szüleimnek, hogy amíg meg nem értem, mit fogadok meg a gyülekezet előtt, addig én oda nem állok ki. Megvolt az a luxusom, hogy „házipapom” volt, édesapával átbeszélgettük a kérdéseket. Nagyon nehéz, régi nyelvezet a hitvallásoké, amit nem biztos, hogy mindenki megért. A második helvét hitvallást szerintem nagyon kevesen értik, pedig egyházi életünk alapdokumentumaként folyamatosan hivatkozunk rá, de ha megnézzük, hogy a majdnem 300 ezer erdélyi református hívőből hányan olvasták, nem sokan lennének, alighanem csak a lelké-

Kiss Gábor: sokszor hiányolom, hogy nem lehet ráérősen beszélgetni az emberekkel

szek. Milyen jó volna, ha ezekből is bizonyos részeket be lehetne emelni a vallásórákba, kátéórákba – mai nyelvezettel, aktuális, közérthető értelmezéssel. Gazdasági tanácsosunk, Ballai Zoltán mondta egy előadásában, hogy a hitvalláshoz nem úgy kell hozzáállni, mint egy imához, hogy elmormogom magamban, a hitvallás nagyon erősen kéne üssön, azt kiáltani kell, hangosan a külvilág felé megmutatni. Ezt márpedig nem lehet úgy, hogy közben nem is

igazán értjük. Az 500. évforduló kapcsán mind a heidelbergi kátéval, mind a második helvét hitvallással elég sokat foglalkoztak, de ez inkább arról szólt, hogy újrafordították, kiadták. Most új értelmezést kellene adni a hitvallásoknak, a lelkészek kezébe adni a témát, amelyeket ők aztán feldolgozhatnak a gyülekezetekben. Ajánlani fogjuk, hiszen szép lenne, hogy ez evangélikus, unitárius és katolikus részről is megvalósuljon.

Idősek Klubja Kerekdombon: nem csak 70+

„Vénségetekig ugyanaz maradok, ősz korotokig én hordozlak! Én alkottalak, én viszlek, én hordozlak, én mentelek meg.” (Ézs 46,4) – hangzott az igei bizonyágtétel november 26-án, Idősek Vasárnapján.

Klub minden kedden, a templom alagsori nagytermében

■ 225 hetvenévesnél idősebb kerekdombi testvérünket köszöntöttük és ajándékoztunk meg. Az igazi ajándékot nem dobozba helyeztük el, hiszen nem cukorka, gyümölcs és vitamin hiányzik a szépkorúak életéből, inkább odafigyelésre, szeretetre, támaszra és közösségre van szükségük. A presbitériummal kialakítottuk a megfelelő teret az idősek számára: szerető, családias közösség, ahol megnyíthat szív a szív előtt s lélektől lélekig eljut a reménység és bátorítás evangéliuma. Így hívtuk életre az Anna és Simeon nevet viselő idősek klubját, mely keddenként 9–12 óra között kínál állandó programot időseink számára.

– Első alkalommal 12-en, következő kedden már 28-an voltunk. A jó hír gyorsan terjed. Volt áhítat, ének orgona- és hegedűkísérettel. Első alkalommal tombola is volt, mindenki nyert. Második alkalommal Lőrincz József saját verseiből szavalt, lánya, Abigél gitározott és énekelt, majd a tiszteletes asszonnyal adventi koszorúkat készítettek az asszonyok. Kávét, teát, szaloncukrot és fánkot fogyasztottunk, végül mindenki kis mikulás-csomagot kapott – ilyennek látja a klubot Varga István diakónus.

Meghitt környezetben odafigyelünk egymásra, beszélgetünk, énekelünk, viccelődünk, megállítjuk a rohanó időt, tartalommal töltjük meg szürke hétköznapja-

inkat. A tartalom pedig beépül életünkbe, felemel, vigasztal és megerősít. Sok özvegy menedéke, magányos lélek erőforrása és gyászoló lélek gyámola akar lenni e tér, ahol mindenkinek helye van. Nem a 70+ jelenti a biztos belépőkártyát, még csak a szürke hajszálak és a kissé bizonytalan lépések sem, sokkal inkább a lelki 50-60-70 év keserősége, fájdalma, a monoton hétköznapok nehéz keresztje, a magányos léptek nehézsége teszi indokolttá a „klubtagságot”. Krisztus szeretete hatja át találkozásainkat, és együtt izlelgetjük a szépkorúakkal az élet szépségeit, Isten ajándékait.

Fazakas Csaba-Árpád
lelkipásztor

Pénzzel és vérrrel épült 60 éve az irisztelepi templom

Különös eseményt ünnepelt az idén a Kolozsvár-irisztelepi református gyülekezet: 60 éves templomát. A templom az 1950-es évek végén épült, a kommunista államrendszer pedig nem arról volt híres, hogy támogatta volna az egyházakat. Hogyan is lehetett véghezvinni egy ekkora munkálatot azokban az időkben? Miért kellett kaszárnya méretű és felosztású parókiát építeni? Miért nem volt tornya a templomnak? Hogyan emlékeznek a gyülekezetben a 60 évvel ezelőtti építkezésre? Ezekről faggattuk Farkas László irisztelepi református lelkészt. Beszélgetésünk során érdekességekre is fény derült: például, hogy Kós Károly építész mérnök, egyházkerületi főgondnok és Debreczeni László főiskolai tanár, egyházmegyei műszaki előadó nem tudtak kiegyezni az ablakok méreteiben. Míg Kós a kicsi, addig Debreczeni a nagy ablakok híve volt – így lettek aztán a templom ablakai különböző méretűek.

SARÁNY ORSOLYA

Reformátusok unitárius templomban

Az irisztelepiek és a kerekdombiai mind a Hidelvéhez tartoztak régen. Amíg ki nem nőttek a templomot.

– A hidelvei gyülekezet több mint hatezer lelket számlált, a létszám az iparosodással még jobban megnőtt. Ekkora közösséget nem igazán lehetett pártolani. Nagyon jó munkát végzett a katolikus egyház ezen a téren, jól megszervezte a gyülekezeti tagokat, istentiszteleti életet, olyannyira, hogy a reformátusok ezt megirigyelték. Így indult a történet 1926 körül, amikor Surányi Erzsébet tanítónő elkezdte a református gyülekezeti élet szervezését: hely híján magánházakban szervezett istentiszteleteket. Surányi Erzsébetet támogatta munkájában Rácz Eszter és Wágner Istvánné, aki a gyülekezet első kántora, 1932-től 1965-ig, 33 éven keresztül. Surányi Erzsébet nagyon jó kapcsolatot ápolt Borbáth Dániel teológiai tanárral és Imre Lajossal, mindketten hidelvei segédlelkészek voltak, így az ő segítségével, illetve a teológiai tanárok és hallgatók szolgálatával beindult az egyházi élet az Irisztelepen. Kezdetekben magánházaknál volt az istentisztelet: a Porcelán utcában kibérelték Horváth Vasile magánházát, majd a Kardos Károly lakóházát a Külkajántói úton, később a Szigeti lakóházát a Máramaros utcában. Ezt követően vásárolták meg a napköziotthon, ahol szintén tartottak istentiszteleteket. Érdekes módon még az unitárius templomban is zajlottak is-

tentiszteletek, az unitárius egyház is befogadta az irisztelepi reformátusokat. Nagy nevetek sorol fel a *Historia Domus*, akik itt szolgálatot végeztek: Imre Lajos, Borbáth Dániel, Nagy Géza, Gönczi Lajos, Maksay Albert és Nagy András teológiai tanárok, de teológiai hallgatók is, köztük Nagy Zoltánt, aki a megalkulást követően a gyülekezet első lelkipásztora lesz. A magánházaknál tartott istentiszteletekre és bibliórákra az emberek házzszentelő istentiszteleteként tekintettek. Ezeknek is megvan a maguk dinamikája, családiasabbak. A magánházakban egy istentiszteletet tartottak vasárnaponként, ezért 60 év múltán se szokta meg a gyülekezet, hogy vasárnap délután is van istentisztelet.

A pap talicskázta a téglát és zsolnárokat énekelt

– A házaknál tartott istentiszteletek alatt született meg az igény arra, hogy templomot építsenek. Ekkor összevásárolták a szükséges területeket, a Kajántói út 101. és 109. szám közti kicsi telkeket. Kós Károly és Debreczeni László tervei alapján 1949 és 1955 között épült fel a templom, amely a mai napig nincs kész: a kazettás része még mindig nincs befejezve. A templomot 1957-ben Vásárhelyi János püspök szentelte fel. Az állami szervek december elsejére, román ünnepre tűzték ki a templomszentelés dátumát. Egészen megerőltető volt a gyülekezet számára a templom felépítése, hiszen földműves és kiskeresetű emberek laktak itt, segítségükre siettek rengeteg közmunkával a Hidelvén és a Kerekdombon lakók – mondta a lelkész.

Csak torony nélkül engedték a templomépítést

Bustya Dezső nyugalmazott lelkipásztor, egykori irisztelepi egyháztag így emlékezett az építkezésre a 60. évforduló kapcsán tartott december eleji ünnepségen: „A második világháború kegyetlen rombolásai utáni helyreállítás rendjén fogant meg a gondolat: templomot kell építeni az iriszi gyülekezetnek. Gyermekkoromban a vasárnap-ünnepi istentiszteleteket a Porcelángyárral szemközti fekvő református iskolában tartották, magam is oda jártam. Az államosítással, sajnos, ez a lehetőség megszűnt; ez a tény annál inkább indokoltá tette egy önálló istentiszteleti hely megépítését. (...) Hálás vagyok Istennek, hogy magam is részt vettem benne, fizikai munkával is. Emlékszem, hogy lelkipásztorunk maga is buzgón talicskázta a téglát, építőanyagot – közben zsolnárokat énekelt. Páratlan élmény volt! (...) Dr. Bíró Mózes lelkipásztor beszámoló biznyságtételéből csak két mozzanatot emelek ki. Elmondta: a templom a gyülekezet imádságaiból és önkéntes adományaiából épült fel. Volt, aki többet, volt, aki kevesebbet adott. Egy idősebb nőtestvér, akinek semmiféle állandó jövedelme nem volt, adott 60 lejt. Honnan, kérdezte a lelkész? Vért adtam, volt a felelet.”

– Miként volt lehetséges, hogy a kommunista időben, amikor az egyházakat meghurcolták, engedélyt kaptak egy templom építésére?

– A templom a legsötétebb időkben épült, ezért nem lehetett például tornya. Lakott a szomszédban egy híres román ügyvéd, Tufan Alexandru, akinek a feleségét már Tufan Sándornának hívták. Amikor elkezdett itt mocorogni a nép, hogy legyen saját istentiszteletük, ez az ügyvéd segített az építkezési engedélykészesítésben. Később be is iratkozott a református egyházközösségbe. El kell képzelni milyen szava lehetett ennek az ügyvédnek az akkori időben, a világháború után. Valamilyen módon lenyelték a templomépítést. Abból, amit ki tudtam én fürkészní az emberekől és a *Historia Domus*-ból rájöttem: ez az ember összekötéseinek keresztül, derekasan részt vett ebben a harcban. Azt csak sejteni lehet, hogy s mint intézte el a szükséges dolgokat – mondta Farkas László.

Kaszárnyapaplak lesz

– A gyülekezet csak később, 1958. április elsején alakult. A gyülekezet presbitériuma kérte Vásárhelyi János püspöktől Nagy Zoltán hidelvei segédlelkész kinevezését, aki 1968-ig volt a közösség lelkipásztora. Szolgálatát alatt vakoltatták ki a templomot és kaptak mostani formáját, kivéve a tornyot (ez 1996-ban épül meg, az eredeti Kós-tervek szerint). A templom építésével egyidőben a parókiát nem épült fel, bár volt erre is két Kós Károly terv. Nem tudni, miért maradt ez el, egyetlen indok lehetséges: Nagy Zoltánnak volt ahol laknia, s így a gyülekezet nem volt rákényszerülve, hogy lelkészi lakot is építsen.

Nagy Zoltán munkássága alatt formálódik az irisztelepi gyülekezet, majd 1968-ban, betegnyugdíjba vonulását követően az ő megüresedett lelkészi állására Sógor Sándor búzásbocsárdi lelkipásztort választják meg. Az akkori törvények szerint zárt város volt Kolozsvár, csak az vállalhatott itt munkát, akinek kolozsvári személyazonosságja volt. Ám nagyon ügyesen megoldották ezt:

az akkori főgondnok családja, a Balogh család befogadta a lelkészt, és így készítettek neki személyazonosságát. Az állami és központi szervek csak akkor engedélyezték, hogy lelkésze legyen a közösségnek, ha felépíti a parókiát, így a lelkészi lak felépítése Sógor Sándorra maradt, aki egy év alatt készítette ezt el. Ennek az épületnek is megvan a maga története: nem a Kós Károly tervek szerint, hanem egészen másképp készült el. Az állami szervek csak emeletes lakás építésére adtak engedélyt. Több huzavona után emeletes vidéki rendőrlakra emlékeztető papilak épülhetett. Egy „kaszárnyát” engedélyeztek, aminek semmi értelme nem volt, de így kérték. Bizony nem kis fáradságba került Sógor Sándornak míg ezt meg tudta oldani.

Sógor Sándor 1987-ig volt a gyülekezet lelkésze, őt követte Nagy Levente kecsedkifaludi lelkipásztor 1988. április elsejétől. Az akkori választásba igyekeztek beleszólni az állami szervek is, sikertelenül, igaz, fél év késéssel érkezett csak meg a lelkész, körülményes utak és tárgyalások után. Az ő munkássága alatt és az 1989-es változások után kezdett a gyülekezet gazdasági élete fellendülni, akkor kezdtek az épületeket visszaperelni. Visszakapták az egyik iskolarészt, felújították, ott most gazdasági tevékenység folyik, ebből tartja fent magát az egyház, hiszen ma is segítenek az emberek ezen a vidéken, kiskeresetűek, többnyire idősek, nyugdíjasok. Nagy Levente 2007-ig volt a lelkipásztor, őt én követtem 2008. április elsejétől.

– Az elődeinek is számos problémával kellett megküzdeniük, ma milyen feladatok hárulnak a lelkészre?

– A visszaigénylés sok szövevényes útját járjuk végig ma is. Van még visszaigénylés alatt álló épületrésznk, de a meglévő épületek karbantartása is fontos. Próbáljuk megtölteni termeinket tevékenységekkel, rendezvényekkel, otthonossá és elérhetővé tenni őket minden korosztály számára, foglalkozásokat tartunk gyerekeknek, fiataloknak, az idősebbeknek is. Igyekszünk a gyülekezeti életet úgy szervezni, hogy otthona legyen a gyülekezetnek ez a hely.

Farkas László: Több mint 60 év gyülekezeti fotóiból nyílik kiállítás húsvétkor

ROHONYI D. IVÁN FELVÉTELE

PRESBITERSZÖVETSÉGI HÍREK

■ A Kolozsvári Református Egyházmegye Presbiteri Szövetsége kirándulásokat szervezett: meglátogatták Zilah, Ákos, Szatmárnémeti, Nagybánya és Koltó református templomait, a koltói Petőfi-múzeumot, Máramarost. **Szeptember 23-án** Vajdakamaráson találkoztak az egyházmegye 4-es (mezősegi) körzetének presbiteri. Nyitó áhítat: dr. Bibza Gábor esperes. Tóth Árpád helyi lelképásztor a mezőség reformációjáról tartott előadást. **Október 24.:** az egyházmegyei imaláncsorozat utolsó, ötödik eseménye a Kolozsvár-Törökvágási Református Egyházközség templomában. Kb. 230-an imádkoztak református egyházunkért, a keresztény családkért, a gyermekekért és ifjakért, népünk Erdélyben való megmaradásáért, a szórványban élőkért. Floriska István presbiteri szövetségi elnök javaslatára újabb imanapokat szerveznek. **November 18.:** a presbiteri szövetség gyümölcsfaültetéssel ünnepelte a reformáció 500. évfordulóját. A pusztakamarási egyházközséghez tartozó Botháza szórvány ősi temploma körül, az egykor temetőként használt területet ültették be a reményt és jövődőt jelképező fákkal.

NŐSZÖVETSÉGI HÍREK

■ **Október 6-8.:** Kolozsvár-Zilah-Szatmárnémeti-Sárospatak-Boldogkővára-Vizsoly-Pere-Göncz-Tokaj-Debrecen-Nagyvárad-Kolozsvár útvonalon szervezett kirándulást a Kolozsvári Református Egyházmegye Nőszövetsége és a Presbiteri Szövetség. *A magyar nyelvű Biblia nyomában* címmel, az egyházmegye 16 gyülekezetéből mintegy 50 résztvevővel. **December 3.:** a Kolozsvári Református Egyházmegye Nőszövetsége és a Kolozsvár-Kerekdombi Református Egyházközség közös imádkozásra szólította az egyházmegyéhez tartozó gyülekezetek tagjait. A Kárpát-medencei Imanap résztvevői Fazakas Csaba lelképásztor köszöntése után Lengyel dr. Püsök Sarolta bemutatója által eljuthattak a Tiszáninnen vidékére. Az istentiszteletet dr. Buzogány Emeze vezette, igét hirdetett Derzsi Anita V. éves teológiai hallgató.

EGYHÁZKÖZSÉGI HÍREK

■ **Október 8.:** ünnepi istentiszteleten iktatta hivatalába dr. Bibza Gábor esperes a Kolozsvár-Kerekdombi Református Egyházközség megválasztott lelképásztorát, Fazakas Csaba Árpádot. **November 19.:** az idén alakult Bodonkút, Magyarfodorháza és Magyar-macska Református Társegyházközség hívta ünnepi istentiszteletre az egyházmegyéhez tartozó gyülekezetek lelképásztorait és gondnokait, hogy együtt örvendezzenek Gáspár Károly lelképásztor beiktatásán.

EGYHÁZMEGYEI HÍREK

■ **Október 31.:** a Kolozsvári Református és Evangélikus Egyházmegye, a Kolozs-Tordai Unitárius Egyházkör, a Tordai, Dési és Kalotaszegi Református Egyházmegye gálaestje, amit könyvbemutató és két kiállítás előzött meg. Közel 900 résztvevő közösen ünnepelte a reformáció 500. évfordulóját.

A kék veder olyan, mint az emberi szív...

Adventi adománygyűjtés a Református Kollégiumban

NAGY-HINTÓS DIANA

A Dorcas Aid International keresztény segélyezési szervezet célja teljesíteni a parancsot, amelyet Jézus Krisztus adott követőinek: viseljék gondját a szegényeknek és elnyomottaknak faji, vallási, nemi és politikai hovatartozástól függetlenül, támogatva erőfeszítéseiket a mindennapokban. A Dorcas Aid Románia Egyesület 1991 óta van jelen az országban, projektjeiken keresztül havonta több ezren kapnak támogatást Kolozs, Bihar, Szeben, Szilágy, Maros és Szatmár megyében.

A Kolozsvári Református Kollégium IX. A osztálya három rászoruló családon segített az idén. Egy magyarköblösi családban hét, 2–16 éves fiúgyermeket nevel az özvegy apa. Szintén magyarköblösi az a hatvanas éveiben levő férfi, aki nem rendelkezik semmi jövedelemmel – hozzá is került egy vedernyi élelem. A harmadik család Szépkényerúszentmártonban él: a két kiskorú gyermek a nagymama nyugdíjából él, édesapjuk meghalt, édesanyjuk elhagyta őket.

A kollégiumban évente 50-60 veder telik meg élelmiszerekkel – tudtuk meg Székely Árpád igazgatótól. Idén a szakiskolás diákok is bekapcsolódtak a gyűjtésbe. Az igazgató elégedetten nyugtázta, hogy a kollégisták nemcsak a kékveder segélyezési akcióban vesznek részt, hanem sokszor nyújtanak segítséget a rászorulóknak. Erről az alábbi válaszaik is meggyőzhetnek.

„Nagyon sok szeretettel vettem részt ebben az akcióban. Mindenki hozott cukrot, olajat, szaloncukrot, mert tudtuk, hogy azokban a családokban, ahova majd adományaink kerülnek, vannak gyerekek.” (Apai Annabella)

„A kék veder tartalma bármi lehet, de egyvalaminek biztos kell lennie benne: szeretetnek. Mindegy, hogy ki mit tesz bele, mert másnak sokat jelentenek. És még azt tehetném hozzá: adni jó.” (Németi Erik István)

„Kilenc éve járok a Református Kollégiumba. Ez alatt a kilenc év alatt sokszor adományoztunk a kékveder akció keretében. Az osztály minden évben nagy lelkesedéssel csinálja végig. Idén választottunk három rászoruló családot, és amit gyűjtöttünk, elvisszük nekik.” (Barta Antónia)

„Ez a kék vedres gyűjtés nagyon jó dolog. Nem csak a veder tartalmáról van szó, hanem arról, hogy teljes szívből, szeretettel adjuk.” (Pap Sándor Zsolt)

„A kék veder akcióval segíthetünk a rászorulóknak, majd közösen visszuk el a vedreket, jobba, szebbé téve ezzel az emberek életét.” (Székely Ákos)

„Ha személyesen viszel pár dolgot szegényebb családoknak, nagyon jó érzés azt látni, hogy mosolyognak és boldogok. Nagyon fontos, hogy aki tud, adakozzon.” (Dániel Botond)

„Ahogy mondani szokták: jobb adni, mint kapni. A szegényeknek, az egyedül élőknek is kell érezniük, hogy törődnek velük.” (Fehérvári Ádám)

A kék veder tartalma bármi lehet, de egyvalaminek biztos kell lennie benne: szeretetnek

„December az ajándékozás és a jótettek hónapja. A családban és a barátok között ilyenkor fontos az ajándékozás. De mi van azokkal, akiknek nincs kedves hozzátartozójuk, és komoly anyagi gondjaik vannak? Sajnos, a mai társadalomban nagyon gyakori, hogy mindenki saját magának gyűjtöget, csak vesznek, de sosem adnak. Ezért szeretnék megszólítani minden kedves olvasót: forduljanak szervezetekhez, akik adományoznak, vagy ha ismernek szegényebb családot a szomszédban, ajándékozzanak nekik valamit. Így nemcsak a megajándékozottnak szereznek boldogságot, hanem ők maguk is garantáltan boldogabbak lesznek.” (Tolnai Kincső)

„Az adakozással kimutathatjuk valódi énünket, és segíthetünk másokon. Sokan bekapcsolódhatnak a kék vödör akcióba. Az embernek önmagától csak kicsit kell elvennie, és máris megtörténik a csoda.” (Bíró Sándor Richárd Zsolt)

„Az osztályunkba három veder került. Osztálytársaimmal nagyon lelkesen gyűjtöttük az élelmiszereket. A vedrek külalakját is megszépítettük. A legértékesebb az, amikor látjuk az őszinte örömet a megajándékozott arcán, kezdve a gyerekek csillogó szemétől a felnőttek könnyes szeméig. Ha mindez szeretetből történik, akkor áldás lesz a mi ünnepünkön.” (Rápolti Tímea)

„Szerintem ez a kék vedres akció valami nagyon jó, mert ezek a vedrek nemcsak ennivalóval vannak tele, hanem szeretettel is. Fontosnak tartom, hogy minden család boldog legyen. Olyan boldogok voltak a családok, amikor odaadtuk a vedreket.” (Székely Csongor)

„Úgy lenne igazságos, hogy a gyerekek, öregek, szegények ugyanúgy megterítsék a karácsonyi asztalt, tele finomsággal, ahogy mi tesszük. Együtt segíthetünk ezeken a családokon, és számukra is szebbé te-

hetjük ezáltal az ünnepeket. Liszt a karácsonyi süteményhez, olaj a töltött káposztához, és még egy csomag szaloncukor is belefért. Segítve és adakozva saját lelkünket és ünnepünket is varázslatosabbá tehetjük.” (Hatházi Izabella)

„Nagyon fontos az adakozás, mert mi is boldoggá válunk, ha segítünk valakin. Ilyenkor érezzük, hogy mennyire hasznosak vagyunk, tudjuk, hogy amit adunk, jó helyre adtuk, és nem herdáltuk el.” (Jakab Tamás)

„Mindannyian nagy örömmel adakoztunk az idén is. Remélem, hogy ezt többször megismételjük.” (Tarsoly Ábel)

„A családok biztos örültek ennek az adománynak. Jó, hogy az iskola ilyesmivel is foglalkozik, ahonnan én jövök, nem szerveztek adományozást. Örülök, hogy én is adhatok.” (Király Zsolt)

„Boldog szívvel adakoztam. Örülök, ha segíthetek. Ahhoz, hogy boldoggá tegyél valakit, nem kell értékes ajándékot adni, sokszor elég a szeretet. Remélem, hogy azok az emberek, akiket az osztályunk megsegített, megérik, hogy szeretettel gondolunk rájuk.” (Székely Eszter)

„A karácsony előtti adakozás a szívünkben levő szeretet kifejezése. Adakozni nem csak karácsonykor kellene. Az akció során az alábbi bibliai idézet jutott eszembe: A jókedvű adakozót megáldja az Isten. Úgy legyen!” (Miklós Edina)

„Ez az első évem itt a kollégiumban, nagyon tiszteltem és helyesnek tartom ezt a projektet. Az én régi iskolámban nem csináltunk ilyesmit.” (Bálint Mónika)

„Nagyon jó érzéssel töltött el az adományozás. Remélem, hogy a megajándékozottak is örülnek ezeknek az apróságoknak.” (Gáspár Aliz)

„Az adakozás nekem, főleg ha ünnepi időszakban történik, nagyon fontos. Hiszem és valom: jobb adni, mint kapni. Sze-

reték az embereknek örömet szerezni, szeretem látni a szemükben, hogy valóban tetszik nekik, amit kaptak.” (Sallai Tekla)

„Számunkra az ünnepek mindig vidámak és örömteliek. Ezért nehéz azt látni, hogy nem mindenkinél van így. Fontos adakozni, mert így is koncentrálhatunk a legfontosabbra: Isten parancsolatának megtartására.” (Mezei Máttyás)

„Nagyszerű lehetőség, hogy kivehetjük a részünket a szegények megsegítéséből. A kollégisták minden évben színültig töltik a vedreket, amelyeket aztán elvisznek a rászorulóknak.” (Kun Tamás)

„Boldogok lennénk, ha mindennap segíthetnénk. Az adakozás nagyobb boldogság nekünk, mint akinek adunk.” (Gergely Evelin)

„A kék vödör akció nagyon jó ötlet, mert jó segíteni a másikon. Én most jöttem ide kilencedik osztályba, és nagyon szeretem az ilyen segélyakciókat. Otthon a falumban minden évben szerveznek ehhez hasonlót, és mindig részt veszek ezekben. Most szerencsére nemcsak a falumban segíthetek, hanem a Kolozsvári Református Kollégium diákjaként is.” (Sajgó Róbert)

„A régi iskolámban nem volt ilyesmi, pedig ott is voltak szegény, rászoruló családok. Jó az embereken segíteni, mert te is jól érzed magad, hogy segíthetél valakin.” (Majthényi-Wass Márk)

„Milyen jó érzés az, amikor karácsonykor megajándékozunk valakivel. Ez azt jelenti, hogy valaki gondol ránk, és örömet akar szerezni. Ez az akció megmozgatja az egész iskolát: kicsitől nagyig mindenki lelkesen gyűjt. Kollégistának lenni hivatás, és mi büszkék vagyunk erre.” (Darabont Csenge)

„A kék veder olyan, mint az emberi szív. Ha megtöltöd minden jóval, és odaadod valakinek, a megajándékozott és az ajándékozó is boldogabb lesz.” (Bardócz Attila)